

DIUMENGE I DE QUARESMA (B)
Homilia del P. Joan Carles Elvira, prior de Montserrat
1 de març de 2009
Gn 9: 8-15 / 1Pe 3: 18-22 / Mc 1: 12-15

Una nova Quaresma, germans i germanes! Com cada any, l'Església ens ofereix amb aquest temps litúrgic una ocasió providencial per renovar-nos interiorment i convertir-nos. En aquest sentit, la Quaresma és un temps de gràcia per prendre més consciència de la nostra identitat cristiana. Quan parlo aquí d'identitat cristiana em refereixo senzillament a tenir més present el baptisme que ens ha fet cristians. Un tema, per altra banda, molt típic de la Quaresma, ja que des dels inicis de l'Església els catecúmens es preparen durant aquest temps litúrgic per rebre el baptisme la nit de Pasqua. Però a més, els textos bíblics d'aquest primer diumenge de Quaresma també ens parlen del tema. Acabem d'escoltar com Jesús, després del seu baptisme, és empès per l'Esperit cap el desert per resistir els enganys del Temptador i, des de la seva obediència filial a la voluntat del Pare, anunciar l'arribada del Regne de Déu. A la primera lectura se'ns ha parlat de purificació, d'una creació renovada per les aigües del diluvi i preservada en la seva bondat originària per l'aliança indefectible del Creador. Per últim, la segona lectura ens ha recordat que aquestes aigües del diluvi prefiguren el baptisme que ens salva. En totes tres, hi trobem el baptisme com un signe de conversió i de purificació, com l'inici d'una nova realitat. Us proposo, doncs, per a aquesta Quaresma que visquem la litúrgia d'aquests dies considerant la novetat de vida que ha suposat el nostre baptisme, de manera que la nit de Pasqua renovem les promeses baptismals com ho feren un dia els nostres padrins, i en un acte d'autenticitat d'aquells que donen solidesa a la pròpia existència confessem convençuts: sí, sóc cristià i el baptisme realment m'ha salvat la vida; oblidar-ho deixaria sense nord la meva existència.

Per donar contingut concret a aquesta proposta res millor –dèiem- que recorre a la litúrgia. Per exemple, pregàvem així a l'inici d'aquesta Eucaristia: *Déu omnipotent, feu que les pràctiques quaresmals ens siguin profitoses per a conèixer més i més el misteri de Crist i per a viure'l d'acord amb les seves exigències*. Hi trobem tres elements fonamentals, en aquesta pregària: la importància de conèixer més i més el misteri de Crist; la necessitat de configurar la nostra vida a la llum d'aquest misteri; i l'ajuda de les pràctiques quaresmals per assolir ambdues coses. Una breu reflexió ara sobre aquests tres elements.

Sobre el misteri de Crist. Certament es tracta d'una realitat insondable però l'evangeli d'avui la il·lumina una mica. Jesús ens anuncia la Bona Nova de Déu, això és, que hi ha Déu i que la vida s'entén de manera molt diferent si creiem en Déu o no; que aquest Déu és el nostre Pare i vol que el coneguem i l'estimem; més encara: que en Jesús Déu mateix es fa un de nosaltres per donar profunditat divina a la nostra condició humana i així salvar-la del pecat i de la mort. Pel nostre baptisme, aquesta presència de Jesús ens acompanya sempre. Entrar en relació personal amb Jesús és el gran fruit del nostre baptisme.

Sobre el viure el misteri de Crist d'acord amb les seves exigències. Es tracta en definitiva de fer-se deixebles de Jesús i seguir-lo. Encarnem el misteri de Crist quan configurem la nostra existència segons aquesta llei evangèlica: *Qui vulgui salvar la*

seva vida, la perdrà, però qui la perdi per Crist i per l'Evangelí, la salvarà. El baptisme ens associa a la mort i a la resurrecció de Crist, al seu misteri pasqual, i ens remet així més enllà de nosaltres mateixos. Seguir el Crist vol dir aleshores acceptar l'essència *interior* de la creu: l'amor radical que s'expressa en ella. Però com viure, dia a dia, d'aquest amor "crucificat"?

Certament ho viurem per pura gràcia, però hem d'aprendre a acollir aquest do. *Les pràctiques quaresmals* -el nostre tercer element- ens hi ajuden. Tradicionalment es concreten en tres: la pregària, el dejuni i l'almoïna. L'Església les proposa com un camí de conversió veritable perquè totes tres ens descentren de nosaltres mateixos i ens obren a l'acció de Déu en nosaltres. La nostra *pregària*, en aquest temps quaresmal, hauria de ser més intensa. Podem mirar d'assistir més sovint a l'Eucaristia, o si més no pregar amb els textos bíblics que la litúrgia ens ofereixen aquests dies; o bé, per exemple, proposar-nos la lectura continuada d'un evangeli. Preguar d'aquesta manera és el que els monjos anomenem *lectio divina*. Qui persevera en aquesta pràctica, ajudat per exemple d'algun comentari bíblic o simplement de les notes a peu de pàgina d'una Bíblia, hi descobrirà el que vol dir viure de la Paraula. El *dejuni* ens indica un camí de llibertat interior, de disciplina, d'atenció sobre l'essencial, del treball sobre algun mal hàbit que si no vigilem es pot convertir en un vici difícil de desarrelar. Per últim, l'*almoïna* toca el tema de la solidaritat, del compartir, de l'atenció als qui passen necessitat. Per exemple, en aquest temps de dificultats econòmiques per a molts ens podem comprometre en iniciatives al nostre abast, realistes, de mida humana, per millorar les condicions de vida dels qui més pateixen –o patiran- la crisi.

Aquestes tres pràctiques quaresmals, que admeten mil concrecions, germans i germanes, remet en definitiva a l'Església i als seus sacraments. L'Església mateix és ja el primer gran sacrament que ens comunica la vida de Déu. El nostre baptisme ens ha fet membres d'una gran família. Sí, aquesta Quaresma hauria d'incrementar el nostre amor per l'Església: ella ens dona a conèixer el misteri de Crist i d'ella rebem cada dia la força per viure'l segons les seves exigències.

Que santa Maria ens acompanyi en el nostre camí quaresmal. Amén.